

на българските земи, който ги пропътува пешъ надлъжъ и наширь преди петдесетъ и две-три години. За бѣлоградчишкитѣ скали той пише:

„Пространството между Столовитѣ планини и Балкана представя скалиста живописна мѣстность, въ която лежи не голѣмата крепость Бѣлоградчикъ. Гигантски стълбове отъ тъмно-червенъ пѣсъчникъ, осѣнени отъ групи дървета, се издигатъ тукъ въ най-фантастични форми; отдѣлени сж единъ отъ други съ потоци, засѣнчени съ разкошна зеленина и образуватъ сякашъ

Бѣлоградчишкитѣ скали — старата крепость

нѣкакъвъ окаменѣлъ градъ съ кули, замъци, кѣщи, мостове, паметници, кораби, хора и животни“ . . .

Пътешественикътъ унгарецъ *Феликсъ Каницъ*, който още преди освобождението пътува изъ България години подъ редъ, пише въ голѣмото си съчинение *Дунавска България и Балкана* и следнитѣ редове:

„ . . . Месечината току-що бѣ изгрѣла: за насъ тя освѣтяваше едно отъ най-фантастичнитѣ творения на Всемогщия. Душата е дълбоко обхваната и напълно подчинена на могщето впечатление, което получава, кога приближи пейзажа на Бѣлоградчикъ. Общиятъ видъ и групировката на скалитѣ, шарката на камъка, отъ